

Sygn. akt. IV Ka 997/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący SSO Danuta Lesiewska

Sędziowie SO Piotr Kupcewicz - sprawozdawca

SR del. do SO Justyna Mrajska

Protokolant sekr. sądowy Hanna Płaska

przy udziale Ewy Łączkowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej
w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2013 roku

sprawy **D. B.**

oskarżonej z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 217§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Mogilnie

z dnia 16 września 2013 roku sygn. akt VIII K 330/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu
w Inowrocławiu VIII Zamiejscowego wydziału Karnego z siedzibą w Mogilnie do ponownego rozpoznania.

IV Ka 997/13

UZASADNIENIE

Przedmiotem rozpoznania Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie była apelacja prokuratora od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu, VIII Wydział Zamiejscowy z siedzibą w Mogilnie z dnia 16 września 2013 roku, wydanego w sprawie VIII K 330/13. Wyrokiem tym, wydanym po uwzględnieniu wniosku prokuratora, złożonego w trybie art. 335 § 1 k.p.k., Sąd Rejonowy uznał oskarżonego D. B. winnym popełnienia przestępstw z art. 190 § 1 k.k. i z art. 217 § 1 k.k., wymierzył mu zaproponowane we wniosku kary grzywny, orzekł o zadośćuczynieniu na podstawie art. 46 § 1 k.k., a także orzekł - na podstawie art. 44 § 1 k.k. - przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci przechowywanej w aktach sprawy płyty CD.

Oskarżyciel publiczny w swej apelacji zarzucił wyrokowi:

1. zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, wskazanej w przepisie art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., a polegającej na tym, że w wydaniu orzeczenia brał udział sędzia, który został przeniesiony na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w Inowrocławiu decyzją podpisaną przez podsekretarza stanu, a nie Ministra Sprawiedliwości;

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 335 § 1 k.p.k. i art. 343 § 6 k.p.k. polegającą na wymierzeniu oskarżonemu innej kary niż wnioskowana przez prokuratora i uzgodniona z oskarżonym, a mianowicie orzeczenie dodatkowo niezgodnione z oskarżonym przepisem dowodu rzeczowego na podstawie art. 44 § 1 k.k.

Podnosząc wskazane zarzuty, prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego jest zasadna w części i prowadzić musiała do uchylenia zaskarżonego wyroku.

Wyrok, będący przedmiotem zaskarżenia, został wydany bez przeprowadzenia rozprawy, jako uwzględnienie wniosku oskarżyciela publicznego o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy. „Sąd orzekający w trybie art. 335 k.p.k. i art. 343 k.p.k. jest związany wnioskiem umieszczonym przez prokuratora w akcie oskarżenia w tym sensie, że potrzeba dokonania jakichkolwiek w nim zmian, niezależnie od tego, czy na korzyść czy na niekorzyść oskarżonego, wymaga dokonania modyfikacji wniosku z udziałem stron bądź skierowania sprawy do rozpoznania na zasadach ogólnych” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2011 r., V KK 382/10, LEX nr 785292). W wyroku WA 20/04 (OSNKW 2004, nr 1, poz. 14) Sąd Najwyższy stwierdził, że sąd związany jest wnioskiem prokuratora co do wymiaru kary zasadniczej oraz **środków karnych** (takim jest m.in. przypadek przedmiotowy, pochodzących bezpośrednio z przestępstwa, orzeczony na podstawie art. 44 § 1 k.k.), a orzeczenie wydane niezgodnie z takim wnioskiem stanowi obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia. W przedmiotowej sprawie prokurator w akcie oskarżenia nie wniósł o orzeczenia innego środka karnego poza obowiązkiem zapłaty kwoty 300 złotych tytułem zadośćuczynienia. W związku z powyższym, orzekając dodatkowo o przypadku na podstawie art. 44 § 1 k.k., sąd meriti dopuścił się obrazy przepisów postępowania, która miała oczywisty wpływ na treść wyroku. Wskazać przy tym należy, że z uzasadnienia wyroku wynika, że sąd I instancji miał świadomość, że ten element wyroku nie był uzgodnionym elementem wniosku złożonego w trybie art. 335 § 1 k.p.k. i oczywiście należy zgodzić się z sądem a quo, że rozstrzygnięcie w przedmiocie dowodu rzeczowego powinno się znaleźć w wyroku. W takiej sytuacji jednak sąd powinien bądź rozpoznać sprawę na zasadach ogólnych, bądź też dążyć do modyfikacji wniosku z udziałem stron, nie zaś wydawać wyrok niezgodny w swej treści z wnioskiem.

Na marginesie należy przy tym stwierdzić, że zasadnicze wątpliwości budzi uznanie przez sąd meriti, że płyta, zawierająca zapis monitoringu, jest przedmiotem pochodzącym bezpośrednio z przestępstwa i należało orzec jej przypadek na podstawie art. 44 § 1 k.k. Mając na względzie chociażby treść przepisu art. 115 § 14 k.k. należało rozważyć, czy płyta ta faktycznie jest dowodem rzeczowym.

Sąd Okręgowy na gruncie przedmiotowej sprawy akceptuje pogląd, wynikający m.in. z uchwały pełnego składu Sądu Najwyższego z 14 listopada 2007 roku, zgodnie z którą „Ustawowe uprawnienie Ministra Sprawiedliwości do delegowania sędziego do pełnienia obowiązków sędziego w innym sądzie (art. 77 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) może być w jego zastępstwie (art. 37 ust. 5 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów, jedn. tekst: Dz.U. z 2003 r. Nr 24, poz. 199 ze zm.) albo z jego upoważnienia (art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów) wykonywane przez sekretarza stanu lub podsekretarza stanu” (OSNKW 2007/12/85). Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w uchwałach z dnia 27 stycznia 2009 roku (sygn. akt I KZP 23/08 i I KZP 24/08) w postanowieniu z dnia 25 stycznia 2012 roku (SNO47/11), a także w wyroku z dnia 16 października 2013 roku, sygn. akt III KK 280/13. Sąd Okręgowy pomny jest również odmiennego stanowiska, zaprezentowanego przez Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 17 lipca 2013 roku, sygn. akt III CZP 46/13, jednakże tego stanowiska, zgodnie z którym organ pomocniczy Ministra Sprawiedliwości, jakim jest sekretarz stanu, bądź podsekretarz stanu, nie jest uprawniony w zastępstwie Ministra Sprawiedliwości do delegowania sędziego do pełnienia obowiązków sędziego w innym sądzie i takie decyzje, podjęte przez taki organ są sprzeczne z prawem i nieskuteczne nie akceptuje. W ocenie Sądu Okręgowego nie ma potrzeby dokonywać analizy prawnej zaistniałej sytuacji, wskazane stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 17 lipca 2013 roku ma charakter jednostkowy, dotyczący indywidualnej sprawy, i wystarczające jest stwierdzenie, że

Sąd Okręgowy nie podziela zastrzeżeń, wyrażonych w uzasadnieniu tej uchwały. Dlatego zarzut apelacyjny, w tym zakresie należało uznać za bezpodstawny.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Obowiązkiem Sądu rozpoznającego sprawę będzie – w przypadku uznania, że zachodzą warunki do uwzględnienia wniosku złożonego w trybie art. 335 § 1 k.p.k. i zachodzi konieczność rozstrzygnięcia o dowodzie rzeczowym – doprowadzenie do modyfikacji złożonego wniosku, w przeciwnym zaś razie rozpoznanie sprawy na zasadach ogólnych.